

USPAVANKA

Sanjaj in od joka
si spočij,
mala zibelka resničnosti
ti je mehka in te ne boli.

Veš, bridkost ljudje
odklenejo,
v drugo zibelko te denejo,
kot za smrt ti roke sklenejo.

O, potem se rane
razbole
in dlani se kakor ptici dve
zadnjemu viharju prepuste.

Drugim v srečo misli
odletavajo,
Ali midva kdaj spoznava jo?

Naju žalosti uspavajo.

GOSLI

Šel sem zdoma.

S hrepenenjem hodil sem na tuje.
Vračam se. Ljubezen so mi vzeli,
še umret grem.
Zdaj je dlje do doma.

Materi še enkrat v roko sežem
in molče odkrijem se očetu.
Pesem vso so vzeli mi v tujini.

Morda nič več doma ne dosežem.

Njej bi rekel: vedno še želi te
moja duša.
Skoraj bi ne vedel,
da so davno že jo zakopali.

Zraven nje še mene zakopljite.

Kje doma sem?
Tam rdeča streha
komaj vidi se v visokem trtju —
o, saj tam vsak romar se ustavi
in pred pragom vsaka pot se neha.

Bratje, bratje,
kdor odšel je zdoma,
naj na tujem v mrzlo jamo leže.
Težko je, a je trpljenje zadnje —
saj nikdár več doma ne doseže.

DROBNE PESMI

MIRKO AVSENAK

GUBA

Nekje je v meni lepota vsajena.
Zastrta, zaprta. Ne vem, kako.
Vse čez je zgnila trava zelena.
Meni hudo je, hudo.

POMLAD

Kaj si prišla,
da vidiš moje grobove,
grobove mojih mladih tajn,
in jih s cvetovi obsiplješ in z zelenim
rožmarinom pokropiš in budiš? —
Truden sem in bolan;
a vendar stori tako:
zapoj mi pesemco sladko:
Niso grobovi; brazde so tihe in solnčne
in polne želja,
sladke brazde, brazde, ki v solncu dehté...
Zapoj mi pesemco sladko!

KORAK POD OKNOM

Topel val mi je srce.
Bog ve, kje hodi dekle moje.
Pričakovanje belo perot je dvignilo,
v slutnji kot cvet tulipanov prosečih dvoje
razklenilo se je [dlani
in ne ve, kam hoče.
Pojdem v večer, nekje daljna pesem vabi.
Morda nocoj že srečam svoje dekle.

NA MOJEM GROBU

Na mojem grobu raste
v sivem granitu
sanjava roža.

V svobodnih nočeh
se v težkih vencih ziblje
kesanje:

In zdaj te ni!

BELI LOKVANJ

Nad zemljo razcvel
se je dan —
nad jezerom zagorel
je velik bel lokvanj
in vso temo

in težko bol
je v svojih blestečih nedrih
povžil
in vsak obraz
v slepeči belini je svoji
skril.

MOŽ

Skrivnostne zarje nosi svet,
skrivnostne glorijske:
iz globin vzhajajo in do nebes
se prepenjajo; in v nas povsod,
povsod pretihe zarje.

O, kako lepo je, biti otrok in roke
razpeti med zarjami
in v vsaki moliti dobrega Boga;
kako lepo je biti otrok med zarjami!

SILHUETA

Domov grem in Ave Marijo zvoni:
pobožno zarje se tihe prepenjajo čez nebo,
tiho gre čreda s povešeno glavo, ko da
ovčice molijo;
prelahko, prenežno kot angelci zvončkov
glas
trka na srce in mami ga s sladkim
nemirom:
»Ali si priden še, ali si priden?«

DOMOTOŽJE

Domov
bi šel
po blagoslov,
po milost za življenje:
kjer sem odvrget
belih lilij in rdečih rož zorenje
in volil hrepenenje in dvom in strah.

Božja roka mi je zastrla pot nazaj...

ZASANJANE OČI

Mojih šestnajst mladih let
mi je v svetla okna postaje
vrglo rdečo rožo —
jetečen cvet.
In poljubil sem bolni roži
sive oči
in zdaj ječi
mi srce
za mojih dolgih šestnajst mladih let.

HRUŠKA

Pod hruško cvetočo so misli sedle,
popotnik, ki išče svoj davni dom;
in gledajo v vrh, kjer škorci pojo.
Nekdo ob meni sedi.

Ali si dekle, davno pozabljeno, vedno še
ljubljeno?

Mehka je tvoja roka, ki boža me.
Ali si mati, od onstran k meni prožiš še
dlan?

Glej, rastem in velik bom! Ne boj se zame.
Ali si ti, Daljno, Neznano,
ki večno me trgaš in večno gradiš me?
O, dvigam že pleča in silim v nebo že:
drevo, kjer mnogo bo ptičkov še gneznilo.
Pod hruško cvetočo misli sede,
v njih belo cvetje trepeče.

TIHO PRIHAJA POLETJE

Šla si.
In s teboj je odšlo tisoč
nezavedno-prelepih ur.

Tiho prihaja poletje.

V duši cilj zadovoljen žari.
V solnčni pohoti polje rodi.
V nedrih misel gori, zori.
V trdih pesteh možgan izsušena solza bedi.

Presekal bom spomin.

SIPINA

Spala bi.
Najina ljubezen išče si cilja, ki ga je
pozabila.

Cilja ni.
O ljubi moj, varih moj, nekaj me je streslo.
Daljni spomin.
Niti za hip se ni ob najini ljubezni
ustavila moja mladost.
Kakor sipina v srcu neslišno gre dalje in
dalje.

Tolmun čaka.
O, o, dragi, da mi je umreti: čuj, za rjavo
goro že se roga jesen.
Nikoli ne bom zrelega žitnega polja
poznala:
zdaj bo jesen.